

AFS Alumni ÅRSJUBILEUM - 29.10.2022

Festtalen, Mauro Lucardi

Jeg vil gerne starte med at sige at jeg skrev denne tale med udgangspunkt i at de egentlig var en "gratis" tale at holde. Gratis i hvert fald ift. de taler jeg plejer at holde.

Gratis i den forstand at det ikke er en forelæsning for universitetsstuderende, som jeg ellers er vandt til.

Det er heller ikke, en workshop for kunder eller brugere som betaler min løn.

Jeg arbejder i byggebranchen. Jeg har nu været arkitekt i 23 år.

I modsætning til de "taler" jeg ellers holder med jævnlig mellemrum, er denne tale, ja, helt specielt. Og det har krævet sit, særligt når jeg skulle tage udgangspunkt i

Det er en tale som bringer mig tilbage en del år, 30 for at være helt præcist.

30 år er der gået siden jeg var i DK for første gang som udvekslingsstudent.

30 år er der også gået for jer, også. Endda mere for nogle.

30 år er det siden jeg landede i det jeg valgte at kalde "en hel anden verden" -jeg skrev det faktisk en hel del i breve og endda fax til mine venner og familie tilbage i Argentina, hvor jeg kommer fra.

Jeg havde en naiv forestilling om at dette ville forklare dem, ganske billedligt, hvad jeg var ved at gå igennem.

I sommeren 1991 byttede jeg de vante rammer i Argentina med nye, spændende og ikke mindst, ukendte rammer i Fuglebjerg, syd for Slagelse.

Min danske familie var nøgle i at bløde ekstremerne op, måske. Ja kun måske, fordi -set i perspektiv- så kunne de ikke helt tage højde for det baggrund jeg kom fra som uanset hvad var anderledes i bedste fald, men diametralt modsat i mange tilfælde.

Jeg kom trods alt ikke fra Afrika eller Asien. Jeg var en ret stille og observerende ung mand fra en halvstor provinsby (på størrelse med Århus) men som lå langt fra alt.

Jeg havde hele mit liv gået i en katolsk drengeskole som man stiledede for en middleklassedreng i Sydamerika (Også selvom mine forældre var ateister).

Mit ophold i DK var egentlig det man vil betragte efter "udvekslingsstandarder" utroligt vellykket. Jeg boede med samme familie hele året. Jeg fik eget værelse og ikke mindst en kærlig familie jeg i dag føler mig en del af.

Min medbragte trang til at holde lange brusebad blev nogenlunde erstattet af andet at forholde mig til ca. et halvt år igennem opholdet.

Da jeg ikke kom fra et engelsktalende land, slog vi hurtigt til dansk derhjemme i Fuglebjerg og jeg mener at jeg kunne begås på dansk halvvejs igennem? Det får jeg fortalt, for jeg kan ikke helt huske det.

Noget som virkede som en uendelig lang, mørk og kold vinter kom til ende på noget som lige pludselig virkede utrolig hurtigt overstået, dér var det år gået.

Dette var den del af talen som forsøgte at male et billede af mig i kontekst, anno 1992.

Måske er det også nok nu til at drage nogle paralleler 30 år senere.

Hvad er der sket siden, altså 30 år siden hen?

Det er ikke så tit jeg stiller mig dette spørgsmål.

Jeg er en af dem som inddrager erfaringer fra den mere praktiske side, og kigger ikke så meget tilbage.

Så denne øvelse har været ret interessant, og givende i det hele taget.

Tankerne bag opholdet dengang er i dag så aktuelt at det ville være nærsynet ikke at kunne se tilbage på dem i dag eller se mig i dem.

Dengang hørte jeg tit AFS' motto:

Tag ud i verden, oplev, kom tilbage og forstå din egen verden.

Eller:

Mød dem du ikke kender endnu og lær noget nyt fra dem, om dem og om dig selv og der hvor du kommer fra.

Vær parat til at mødes med helt andre mennesker end dig selv, med andre holdninger og meninger end dig selv. De er nemlig ikke farlige fordi de ikke tænker som dig.

For 30 år siden var afstande stadig noget helt andet. Internettet var opfundet men kun de færreste havde adgang til det.

Fax og telefon var det hurtigste man kunne bruge til at kommunikere med omverdenen, stadig dog med omhu og næsten kun når man var i livsnød.

Så breve blev det til. Og så venten. Også dengang var venten pinsomt.

Og her kommer der måske en refleksion, noget at tænke over.

Jeg bilder mig ind at man var derfor tvunget til at møde "den nye verden" en-til-en. Sagt med andre ord, og som ungerne siger i dag: "in your face".

Opsøg det! Medmindre selvfølgelig, at man hellere ville putte under dynen og vente indtil det hele var overstået. Der var selvfølgelig også nogle som foretrak det.

Jeg gik fra at blive kørt alle vegne i min barndoms Argentina, til selv at skulle cykle 7 km hver vej -også om vinteren- til nabobyens kunstscole. Det virker helt skør at sige det i dag, når jeg er selv ejermand af 4-5 cykler som jeg bruger til daglig til alt.

Jeg hørte flest gange "lad ikke en mulighed flyve forbi næsen på dig" og lærte at leve det fuldt ud.

Det vil være utaknemmeligt at nægte mit AFS ophold det store indflydelse det fik i mit liv siden hen.

Jeg er den jeg er i dag, takket være et uforglemmelig år som har bragt mig videre spændende steder, ikke mindst, ladet mig møde et væld af nye og anderledes mennesker.

Opholdet i DK tændte lysten og gav mig redskaber til at klare mig i det der så ud som en umulig opgave den gang, nye kulturer og nye sprog.

Set i perspektiv, altså 30 år senere, så er der virkelig mange ting jeg stadig kan drage nytte af.

Dog kan jeg ikke lade være med at bringe til talemateriale i dag emnet *Ungdommen anno 2022*.

Ungerne har ondt i sjælen i dag.

For 30 år siden var stress noget vi kendte til men som var forbeholdt "andre" og "de færreste".

I dag viser en del forskning at mere end halvdelen af unge kvinder mellem 16 og 24 år lider af angst, uro, nervøsitet, søvnbesvær og stress i DK. Det er desværre samme tendenser i resten af Skandinavien, USA, Sydamerika.

Samme forskning peger endda på, at i langt de fleste tilfælde skyldes det unødvendige og urealistiske, høje forventninger som går begge veje, fra os til dem som fra dem selv.

Flere snakker om at deres identitet er blevet til et projekt.

Det er endda forbudt at begå fejl.

Man ved, at støttende og inkluderende fællesskaber har en positiv indvirkning på ungernes trivsel.

Og det er med denne lange krølle at jeg vil slå et slag for AFS' mission.

OS som har været på et udvekslingsprogram, eller værtet unger har bestemt en del at bidrage her.

Del din viden og dine oplevelser med andre, engager dig (igen) med AFS. Så gør vi virkelig alvor af bidraget til at skabe den verdensfred vi så meget har brug for.

Det kommer ikke af sig selv.

Lad os skåle for en fortsat fremtid i interkulturel forståelses ånd!

Det har vi sørme brug for!

SKÅL